

19. Wọn n ɛ ahun sí yín. Şùgbón nígbà tí èrù jẹjẹ bá dé, iwọ yòò rí wọn pé iwọ ni wọn yòò máa wò. Ojúu wọn yòò maa yi káàkiri bi ẹnì tí ó fẹ́ẹ́ dákú. Şùgbón nígbà tí èrù jẹjẹ náà bá lọ, wọn yòò máa búu yín pẹ̀lúu ahòn-on wọn tí ó mú. Wọn ní òkánjúwà fún nnkan rere. Àwọn wònyen kò gba (Allaahu) gbó, nítorí náà Allaahu ba àwọn isẹ́e wọn jẹ. Iyẹn sì rọ̀rùn fún Allaahu láti ɛ.

20. Wọn rò pé àwọn ijọ (tí wọn parapò láti jagun) kò ì tii lọ, tí àwọn ijọ náà bá tún dé, wọn yóò fẹ́ kí àwọn wà pẹ̀lúu àwọn Larubawa ará-oko, wọn yóò sì máa ɛ iwádí nípa yín. Tí ó ba ɛ pe wọn wà lódò yín, wọn kò ní jagun àyàfi fún igbà díẹ.

21. Dájúdájú àwòkòsẹ rere wà fún yín lára òjísẹ́e Allaahu, fún ẹnì tí ó bá ní irètí nínú un Allaahu àti ojú ikẹyin, tí ó sì n rántí Allaahu lópòlópò.

22. Nígbà tí àwọn olùgba (Allaahu) gbó sì rí àwọn ijọ (ogun) náà, wọn wí pé: Èyí ni nnkan tí Allaahu àti òjísẹ́e Rẹ ɛ àdéhùn-un rẹ fún wa. Òtítọ̀ sì ni Allaahu àti òjísẹ́e Rẹ sọ. Bẹ̀ẹ̀ sì ni kò ní lẹ́kún nnkan kan fún wọn bíkòsẹ igbàgbó àti ijuwójusẹ sílẹ̀ fún Allaahu.

23. Àwọn òkùnrin tí wọn mú àdéhùn-un wọn ɛ, èyí tí wọn bá Allaahu ɛ wà nínú un àwọn olùgba (Allaahu) gbó, nítorí idí èyí ẹnì tí ó kú sórí rẹ wà nínú un wọn, ẹnì tí ó sì n retí (ikúu ti rẹ) wà nínú un wọn, wọn kò sì yí (adéhùn) padà rará.

24. Kí Allaahu le san ẹsan fún àwọn olódodo nítorí òdodoo wọn, àti kí Ó le jẹ àwọn alágbàgebè ní iyà tí Ó bá fẹ́ tàbí kí Ó gba irònúpiwàdàa wọn. Dájúdájú Allaahu jẹ Aláforíji jùlọ, Aláànú jùlọ.

أَشِحَّةً عَلَيْكُمْ ۖ فَإِذَا جَاءَ الْخَوْفُ رَأَيْتَهُمْ يَنْظُرُونَ
إِلَيْكَ تَدُورُ أَعْيُنُهُمْ كَالَّذِي يُغْشَىٰ عَلَيْهِ مِنَ
الْمَوْتِ ۖ فَإِذَا ذَهَبَ الْخَوْفُ سَلَقُوكُمْ بِالنِّسَةِ
حِدَادٍ أَشِحَّةً عَلَى الْخَيْرِ ۚ أُولَٰئِكَ لَمْ يُؤْمِنُوا
فَأَحْبَطَ اللَّهُ أَعْمَلَهُمْ ۚ وَكَانَ ذَٰلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرًا
﴿١٩﴾ تَحْسَبُونَ الْأَحْزَابَ لَمْ يَذْهَبُوا ۖ وَإِنْ يَأْتِ
الْأَحْزَابُ يَوَدُّوْا لَوْ أَنَّهُمْ بَادُونَ فِي الْأَعْرَابِ
يَسْأَلُونَ عَنْ أَنْبَائِكُمْ ۖ وَلَوْ كَانُوا فِيكُمْ مَا
قَتَلُوا إِلَّا قَلِيلًا ۚ ﴿٢٠﴾ لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِي رَسُولِ اللَّهِ
أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ لِّمَن كَانَ يَرْجُوا اللَّهَ وَالْيَوْمَ الْآخِرَ
وَذَكَرَ اللَّهَ كَثِيرًا ۚ ﴿٢١﴾ وَلَمَّا رَأَى الْمُؤْمِنُونَ
الْأَحْزَابَ قَالُوا هَٰذَا مَا وَعَدَنَا اللَّهُ وَرَسُولُهُ
وَصَدَقَ اللَّهُ وَرَسُولُهُ ۚ وَمَا زَادَهُمْ إِلَّا إِيمَانًا
وَتَسْلِيمًا ۚ ﴿٢٢﴾ مِّنَ الْمُؤْمِنِينَ رِجَالٌ صَدَقُوا مَا
عَاهَدُوا اللَّهَ عَلَيْهِ ۖ فَمِنْهُمْ مَّنْ قَضَىٰ حُبَّهُ وَمِنْهُمْ
مَّنْ يَنْتَظِرُ ۚ وَمَا بَدَّلُوا تَبْدِيلًا ۚ ﴿٢٣﴾ لِّيَجْزِيَ اللَّهُ
الصَّادِقِينَ بِصِدْقِهِمْ وَيُعَذِّبَ الْمُنَافِقِينَ ۚ إِنَّ
شَاءَ أَوْ يَتُوبَ عَلَيْهِمْ ۚ إِنَّ اللَّهَ كَانَ غَفُورًا رَّحِيمًا